

دنیا خمایی: بعضی از بازیگران هستند که خیلی کم فیلمنامه یا نقشی، توجهشان را انقدری جلب می‌کند تا پاسخ مثبت بگویند و جلوی دوربین بروند، اما همان تعداد نقش‌هایی که پذیرفتند و بازی کردند، آن‌ها را ماندگار کرده است. سعیدراد یکی از آن بازیگرانی است که حساسیت و وسواس زیادی روی نقش دارد و پس از بازگشتش، در چند نقش خوب و قابل توجه بازی کرد؛ از «دوئل» تا «چ» و از «رضاخان» سریال «در چشم باد» تا همین «ترور خاموش» که نقشی نسبتاً درون‌گرا، بسیار جدی و با سکوت‌های طولانی را ایفا کرد و خودش را دوباره در جایگاهش ثبت کرد. سعیدراد معتقد است که بعد از انتخاب نقش و قبل از هر چیز، گروه و فراهم شدن امکاناتی که سبب آسایش بازیگر می‌شود، موجب خروجی بهتری از پروژه می‌شود، اما وقتی یک بازیگر می‌پذیرد که در کنار یک گروه باشد باید با سختی‌ها و نقاط ضعف آن کنار بیاید و نباید خودش را از گروه جدا کند.

با سعیدراد با محوریت «ستاره‌های دیروز، ستاره‌های امروز» و تفاوت جهان بینی‌هایش گفت‌وگوی مفصلی داشتیم که سرفصل موضوعات دیگری هم شد که نتیجه‌اش پیش روی شماست.

معمولاً بین نقش‌های شما یک فاصله زمانی می‌افتد و به نظر می‌رسد یک مناعت طبع در پذیرفتن نقش‌ها دارید که این فاصله بین نقش‌هایتان ایجاد می‌شود؛ این صبوری در کار، جزء شاخصه‌های شخصیتی شماست یا در طول زمان یاد

می‌آید؟
 ای که طی کرده‌ام یاد گرفته‌ام و همیشه به دوستان می‌گویم، نقطه‌ای می‌رسد که بازی جلوی دوربین را یاد می‌گیرد، فرصت اشتباه ندارد. اگر قرار باشد هر فیلمنامه‌ای را بازی کرد من می‌توانم سالی دو سریال و چهار فیلم سینمایی کار کنم ولی همیشه ترجیح می‌دهم که به همین شکلی که هستم کار کنم. من گزیده کار نیستم اما نقش‌هایی که به دردم خورده را بازی کرده‌ام. مثلاً بعد از فیلم «چ» که سینمایی بود هیچ نقش سینمایی را نپذیرفتم هر چند که «گیرنده» را آن میان داشتم که سازندگان آن در اصل کاراولی بودند و از آن زمان به بعد دیگر تصمیم گرفتم فیلم‌اولی کار نکنم.

در طول این سال‌ها که از شما شناختی پیدا کرده‌ام متوجه شده‌ام که شما با آداب، قواعد و نظم اصولی‌تان پیش می‌روید. آیا اتفاق افتاده که بابت فرم پشت‌صحنه و اجرایی کار اذیت شوید؟

زمان‌هایی هست که شما مجبورید برخلاف جریان آب شنا کنید. ممکن است خسته شوید اما برای این که زیر دست و پا

ExpertSoft Trial Version

